

[Stubbkjær Pedersen]

teren 1983-84 kan blive behov for en ekstra opkvikler til håndværks- og byggefagene.

Hvad vil centrum-demokraterne svare på socialdemokratiets forespørgsel? Hvad agter vi at gøre for at imødegå den katastrofale udvikling i beskæftigelsessituationen? Jeg havde tænkt mig, at jeg ville sige lidt om det dramatiske, men det har andre været inde på. Der er jo ikke nogen udvikling, hverken af negativ eller positiv art.

Det er klart, det ville være fristende at svare: sæt noget mere i gang, brug nogle flere offentlige midler på at sætte noget i gang, udvid kvoten yderligere for det almennyttige byggeri, indfør fradrag for vedligeholdelser, tilskud til genopretning, m²-tilskud til nye ejerboliger og meget mere. Den slags ideer har jeg masser af.

Men er der nu realisme i disse ting i den nuværende situation? Jeg har forsøgt at finde nogle tal frem for at underbygge det lidt. Det første, jeg finder frem, er arbejdsløshedstallene. Frem til midten af 1970'erne havde vi under 50.000 arbejdsløse. I 1983 må vi desværre regne med, at vi får et sted mellem 250.000 og 300.000 ledige. Det er klart, det er et plus til de forslag, jeg her kommer med. Der er al mulig grund til at sætte noget mere i gang.

Men hvad så med statspengene? For dem skal vi jo i alle tilfælde bruge nogle flere af så. Det danske underskud over for udlandet var i den første halvdel af 1970'erne på ca. 3 mia kr. Greb regeringen ikke ind, og gør vi det ikke fortsat, vil det tal i 1983 blive omkring 20 mia kr. Ser vi på vores egne interne husholdning, statsfinanserne, havde vi i første halvdel af 1970'erne overskud. I år tyder meget på, at vi får et underskud på op mod 80 mia kr., og fortsætter regeringen ikke en meget stram finanspolitik, vil selv dette i sig selv meget uhyggelige tal blive meget større i de kommende år. Med disse tal, de barske realiteter, må vi nok erkende, at de ting, jeg før opremsede af tilskudsmuligheder, er der ikke realiteter i.

Det betyder altså, at det, den forespørgselsdebat, vi har her, drejer sig om, er, om regeringen har mulighed for at gøre endnu mere for bygge- og anlægssektoren, uden at det betyder yderligere dræn på statskassen. Her mener jeg, at den nuværende regering og folketinget har en stor og en meget vigtig opgave, nemlig at fortsætte den økonomiske politik, der er påbegyndt – en politik, der

allerede har betydet, at den effektive obligationsrente i den korte tid, regeringen har siddet, allerede er faldet med 4-5 pct. Det er noget, der virkelig betyder kroner for husejerne, og det er en udvikling, der skal fortsætte. Det er regeringens og folketingets ansvar, at det sker. Det er på lidt længere sigt langt mere vigtigt end de forskellige former for midlertidige støtteordninger. Det, at folk igen af egen fri vilje begynder at bygge huse, fordi de nu pludselig bliver billigere at sidde i – og måske ikke mindst, fordi de begynder at få tro på fremtiden – er noget, der i hvert fald på længere sigt betyder virkelig meget for beskæftigelsen i byggebranchen.

I forbindelse med dette med at tro på fremtiden vil jeg gerne rose den nuværende regering for, at den ikke har fulgt den tidligere regerings tradition med, at skiftende ministre sådan cirka hver anden måned har skabt usikkerhed omkring rentefradragsretten. Statsministeren sagde i sin åbningstale helt klart, at hans regering ikke rører rentefradragsretten. På den anden side er der nu efterhånden gået et halvt års tid siden, og vi ved, at nogle af de ting, der er sagt, skal rettes ind efterhånden. Men for at de mennesker, der måske står foran at skulle købe hus i den nærmeste tid, nu også kan føle sig helt sikre, vil jeg godt spørge boligministeren, om statsministerens ord stadig står ved magt, om der fortsat på ingen måde er tanker om at afskaffe rentefradragsretten.

En anden positiv ting vil jeg gerne sige et par ord om. Det er indeksslåne. Vi har i de seneste måneder oplevet næsten en eksplosion i indeksskurserne. Det betyder, at indeksslån nu efterhånden er et reelt og et godt alternativ til traditionel belåning, at der efterhånden er skabt en valgmulighed for ejerboliger og industribygninger – hvilket bl.a. var det, CD ville med indeksslåne. Desværre, må jeg sige, mangler befolkningen stadig reelle oplysninger om indeksslåne, men jeg håber, ikke mindst på baggrund af den kursudvikling, der har været i de senere måneder, at realkreditinstitutionerne og bankerne nu vil gøre lidt mere for at informere deres kunder om den mulighed, der hedder indeksslån, det alternativ, der hedder indeksslån. Det er lidt kedeligt, når f.eks. BRF i en folder, der bliver delt rundt til ejerboliger, skriver om indeksslån, at disse lån fra lovgivnin-